

Rick de Hoog

Een hulpmiddel als verlengstuk van je lichaam

In 2005 lag de wereld nog aan mijn voeten. In dit jaar ben ik, op 17 jarige leeftijd, begonnen aan een opleiding om een baan bij het Korps Mariniers te kunnen vervullen. Helaas was mijn droom van korte duur en heb ik door een duikongeval mijn ruggenmerg beschadigd met een hoge dwarslaesie tot gevolg. Sindsdien zit ik in een rolstoel. Tijdens mijn revalidatie ben ik in aanraking gekomen met het maatschappelijk werk en is mijn affiniteit voor dit vak ontstaan. Inmiddels ben ik afgestudeerd aan de opleiding Maatschappelijk Werk en Dienstverlening en hoop ik eerdaags de arbeidsmarkt te kunnen betreden. Waar ik vroeger dacht de wereld te kunnen veroveren met een doosje lucifers en een Zwitsers zakmes ben ik inmiddels alweer 11 jaar afhankelijk van veel lichamelijke zorg en allerhande hulpmiddelen. De wereld veroveren staat nog steeds op mijn to-do lijstje hoor, maar dit vergt letterlijk en figuurlijk wat meer aanpassingen. Het gebruik van hulpmiddelen is voor mij reeds een vanzelfsprekendheid geworden. Een lang en pittig acceptatieproces.

In mijn persoonlijke situatie heb ik meerdere hulpmiddelen nodig om mijn dag fatsoenlijk door te kunnen komen. Denk hierbij aan een goed-zittende lichtgewicht rolstoel, een passieve tillift, elektrische deurmotoren, speciaal keukengerei en aanpassingen rondom de badkamer. Helaas hangt er nog altijd een negatieve lading omtrent het gebruik van hulpmiddelen. Dit heeft mogelijk te maken met het accepteren van de beperking, het gedoe rondom aanvragen, lange levertijden, beperkte beschikbaarheid of het uiteindelijke effect van het hulpmiddel. Tijdens mijn opleiding heb ik veel stilgestaan bij het profileren en presenteren van mijzelf als hulpverlener en als persoon. Dit viel niet altijd mee in mijn rolstoel. Het aannemen van een prettige gesprekhouding, het uitstralen van zelfverzekerdheid en goed verzorgd voor de dag komen speelt hierin een belangrijke rol. Mede hierdoor ben ik er van overtuigd dat een goed verzorgde rolstoel als hulpmiddel van grote invloed is op je presentatie. Dit geldt overigens voor allerlei andere aanpassingen en hulpmiddelen. Het dient namelijk niet te worden gezien als noodzakelijk kwaad maar als verlengstuk van je lichaam. Iets wat maar weinig mensen lukt. Toch valt het mij als kritische, technische en maatschappelijk betrokken jonge vent op dat er nog regelmatig hulpmiddelen worden verstrekt die absoluut niet adequaat zijn voor de gebruiker.

Zo kreeg ik laatst een knalroze tillift in bruikleen, zie ik mijn buurman rijden in een slecht aangemeten veel te zware rolstoel en wacht een kennis van mij al 5 weken op een reparatie aan zijn handbike. In dat opzicht is het dus niet zo vreemd dat hulpmiddelen veel mensen nog een beetje kriebels bezorgen. Een Nationaal Keurmerk Hulpmiddelen is wat mij betreft de roeping van de eeuw. Desondanks dient er bij hulpmiddelen te allen tijde gekeken te worden naar de wensen en eisen van de gebruiker. Als mijn rolstoel nog zo lekker zit, maar qua kleur niet aan mijn wensen voldoet, zal ik hier nooit comfortabel in voor de dag komen. Ook niet als hij door het Nationaal Keurmerk als gedegen wordt beschouwd.